

Spodobi se, preljubi moji škofijčani Lavantinski, de Vas za sveto veliko noč (za obletnice) priserčno pozdravim, in Vam za pisanko pošljem svojo lepo zahvalo. Delili ste preteklo leto, vsi dobrega, otroškega serca, svetemu očetu, papežu Piju IX. lepe darove, ktire smo jim v Rim za pomoč poslali. V imeni papeževem se Vam jaz prav lepo zahvalim za vsaki krajcar, kteriga ste blagovoljno uložili, za vsaki oče naš, kojega ste za naj viši Poglavarja naše sv. cerkve molili. Čudno moč ima naša združena molitev in milošna. Kakor je svoje dni svetemu Petru v ječi pomagala, tako nastopniku svetega Petra, Piju IX. pomaga, kajti Bogu sosebno dopade, ako molijo vèrni otroci za svojega naj viši duhovskega očeta, in mu prinesò svoje peneze, kolikor premorejo, v dar. Bog Vam poverni stotero!

Kako se pa godí svetemu očetu papežu? me bote barali. Ravno skorej tako, kakor se je godilo svetemu Petru. Kakor je bil sv. Peter v ječi med dvema vojakoma uklenjen, dokler ga ni angel Gospodov oprostil in mu vozo odperl, tako še neprenehoma dva velika sovražnika sv. Očeta iz vsih krajev stiskata: kralj Sardinski in pa cesar Francoski, ter bi jih rada prisilila Rim zapustiti, in iti po sveti. Godí se papežu in vsim zvestim viši pastirjem v Laških deželah, ktire prekucuhi v oblasti imajo, po besedah sv. Pavla, ki piše: „Menim, de je Bog nas apostole poslednje postavil, kakor smerti namenjene; ker smo v razgledovanje svetu, angeljem in ljudem. — Kolnejo nas, in mi jih blagoslovimo; preganjani smo, in prenašamo; preklinjajo nas, in mi (za nje) molimo; kakor smeti tega sveta smo postali, kakor izveržek dozdam (nas imajo). I. Kor. 4. Za to ves keršanski svet gleda v naših časih na sv. očeta Pija IX. ter se čudi njihovi serčnosti in stanovitosti, de se ne dajo posiliti svojim nasprotnikom, timveč stojijo kakor skala na svojim svetim mesti; brani jih pa tudi neka skrivna božja moč, de se sovražniki ne upajo papeža lotiti, in iz Rima pregnati.

Jeli hoče dobri Bog še v prihodno svojega zvestega namestnika v Rimi ohraniti, in sovražnikom braniti, ali je sklenil jih nasprotnikom clo v roke dati, ter jih še huje stiskati, naj bi se njihove čednosti in kreposti še lepše razcvetale in nam v izgled bile, kako pogumno se imamo tudi mi za resnico in pravico svete katolške cerkve boriti, to je samo Bogu vsevedjočemu znano. To pa čujemo in lahko beremo, de se pričjenja sovražnikom papeževem čedalje hujše goditi, tako, de si že svetvati ne vèjo, kaj bi storili, papeža iz Rima pregnali, ali jih v miri pustili, kajti vihar prekucije, kojega so upihali, že tudi njihove stolice maja. Veter hudobije so sjali, hudo vreme pa ženjejo, in bodo želí, kar so hudobnega vsjali, kakor gotovo je Bog pravičen. Sveta volja božja se naj zgodí!

Prosim Vas torej, preljube keršanske duše! in Vam priserčno priporočim, molite še vprihodno, in pa stanovito za našega sv. Očeta *Pija IX. naj jih Gospod ohrani, oživlja in osrečuje na zemlji, in jih ne da v voljo njihovih sovražnikov.* Kakor mi molimo, tako molijo vsi věrni kristjani, bratje in sestre naše od solnčnega izhoda do zahoda, od juga do severja. Tako lepo in vse obsežno še niso morebiti nikdar za papeža po sveti molili, kakor zdaj molimo; tako jasno se še ni pokazala v naših časih živa keršanska ljubėzn, kakor se zdaj kaže, ter oživlja pravo vėro. To je pa sveti materi katolški cerkvi neprecenljivi dobiček, kteriga vėrnim otrokam terpenje svetega očeta prinese.

Kedar pa sveti oče papež še neprenehoma veliko izdatkov imajo za potrebe svete cerkve, njihove dezele pa sovražniki molzejo, in jim dohotke čedalje hujše kratijo; podelimo torej še za naprej, kolikor uterpimo svojih krajcarjev v pomoč; saj damo otroci Očetu svojemu. Papež za nas, svoje dobrotnike sosebno molijo, in Bog nam bo obilno povernil. — To mojo zahvalo, pa tudi molbo (prošnj) lepo, prejmite dobrovoljno za sveto veliko noč, in za veselo Alelujo, ktero Vam iz serca željım.

J. B. Ordinariat Lavant zu Marburg am 18 März 1862.

Anton Martin,

Fürst-Bischof.